

"Omni cura hominem"

Zorg en aandacht voor elke medemens

Wat betekent het als je zegt "ik ben christelijk gelovig?"

Het lijkt een eenvoudige vraag maar dat is -voor mij alleszins – niet altijd zo evident geweest. Een vraag die bij mij vroeger wel wat onrust teweeg zou brengen, ik zou zeker gedacht hebben: "wat moet ik daarmee?" En om dit te duiden neem ik jullie even terug mee in mijn **kindertijd**.

Ik ben geboren in Antwerpen en in de jaren 60 was het blijkbaar de gewoonte dat je ook ineens gedoopt werd in het moederhuis, je kwam dus niet in een kerk en de doop gebeurde in besloten kring met ouders, meter en peter. Helemaal anders dan nu waar men ijvert voor meer bewuste doop, in het bijzijn van de gemeenschap van christenen waarin je wordt opgenomen.

Mijn jeugd bracht ik door in Antwerpen, we groeiden op in een traditioneel arbeidersgezin met een moeder en vader die steeds hard hebben gewerkt om de 2 dochters kansen te geven die zij als "oorlogskinderen" niet kregen.

In de jaren 60 en 70, werden we toen met een minimum aan inhoud katholiek opgevoed zoals vele anderen. Er was immers maar 1 grote godsdienst in Vlaanderen. Het was de tijd dat het christendom het bindmiddel en draagvlak vormde van onze maatschappij, dat is duidelijk voorbij nu.

Voor mijn ouders betekende het "katholiek" zijn het doopsel, op 7 jaar een eerste communie en op 12 jaar het vormsel. Echte kerkgangers waren het niet, we kwamen enkel voor bijzondere gelegenheden in de kerk. Thuis werd er weinig of niet gesproken over geloof.

Mijn ouders waren dus niet praktiserend gelovig, er was dus ook geen druk van thuis uit om wekelijks de kerk te bezoeken vermits zij het zelf niet deden.

We mochten van onze ouders onszelf zijn in onze keuzes en de stappen die we zette in onze levensweg en dat gaf mij een groot vrijheidsgevoel maar anderzijds wat je als kind niet werd verplicht of waar je niet mag aankomen, bracht toen ook een bepaalde nieuwsgierigheid teweeg.

Alle stappen die we hebben gezet in ons leven werden besproken en keuzes in onderling overleg gemaakt.

Zo verkoos ik om naar het middelbaar te gaan bij de zusters van het arme kind Jezus in het Sint Jozef instituut in Borsbeek, toen nog met internaat

Ik ging graag naar school, onze klas was telkens een grote vriendengroep en de levenswijze van de zusters intrigeerde mij. Ik wist dat ze vroeg opstonden voor

de mis, ze werkten in het klooster, in de gigantische keuken om de maaltijden te bereiden en de plaatsen waar zij samenwoonden ademde rust en sereniteit uit. Als kind ging ik soms stiekem naar de kapel om in stille bewondering de bijzondere sfeer in deze sacrale ruimte op te snuiven.

In deze school leerde ik om regelmatig naar de mis te gaan en tweejaarlijks – weliswaar verplicht-te biechten in de kapel van de zusters. Ik wist toen al dat ik meer wou weten van al die rituelen, wie was die God waarover ze spraken? Waarom moesten we elke dag bidden? Wat was het verschil tussen God en Jezus? Waarom moesten we regelmatig te biecht gaan? Vragen die ik van thuis uit niet beantwoordt kon krijgen.

Vermits ik de enige van onze meisjesklas was met meer interesse hiervoor, hield ik me rustig op de achtergrond. Erbij horen en geen buitenbeentje zijn was toen van groot belang. Maar als ik kon ging ik tijdens de pauzes ook naar de tuin waar ik de zusters kon tegenkomen, ik was vol bewondering voor hun vast levensritme en het samenleven in het klooster, hun missies voor de “arme kinderen”, het opvangtehuis voor verwaarloosde kinderen dat zij oprichtten naast de school en zoveel meer.

Één van de zusters zei me ooit: “De hemel begint op aarde. Door aan de zijlijn te staan en te roepen bereik je niets. Er is inzet nodig en veel werk vooral voor arme kinderen”.

Een uitspraak die ik later nog dikwijls zou ophalen in mijn herinnering.

Sommige mensen kunnen alles alleen aan, ik ben niet zo.

In school had ik altijd kompanen als ik streken uithaalde of mij tegen iets wilde verzetten.

Tijdens mijn jeugd, met de leeftijdsgenoten uit de buurt, in de catechesewerking, in de school of bij de zeescouts in Antwerpen, in elke fase van mijn leven had die groepsdynamica een belangrijke plaats.

Na het afhandelen van de middelbare school bij de zusters, ben ik begonnen aan de **opleiding verpleegkunde**.

De opleiding verpleegkunde kon ik succesvol afronden en me vanaf dan ook ten volle toeleggen op een totaalzorg voor hen die zorg echt nodig hebben.

Na mijn basisopleiding verpleegkunde ben ik blijven doorstuderen, steeds verdere specialisatie want gezondheidszorg evolueert zeer snel.

Ik heb enkel gewerkt op medisch technische afdelingen, operatiekamer, en intensieve zorgen. Daar ging ik ook voor een verdere bekwaming in deze specifieke richting.

Na 10 jaar werd ik gevraagd als hoofdverpleegkundige en hiervoor volgde ik nog een kaderopleiding voor leidinggevende in de gezondheidszorg.

Het was een boeiende ontdekkingsstocht die wereld van gezondheidszorg, het focussen op specifieke bekwaamheden, duwde andere interesses op het spirituele vlak wat achteruit.

Ik leerde in deze periode ook mijn echtgenoot kennen en vermits hij ook verpleegkundige was stond van de eerste dag de **zorg voor anderen** steeds centraal in onze gesprekken. We gingen in onze prille relatie toen reeds binnen CM een engagement aan om in onze vakantie als vrijwilliger samen met jongeren met fysieke en mentale beperking als vpk mee op reis te gaan. Het huwen met een kempenzoon bracht echter ook onverwachte wendingen in mijn leven en maakte dat ik ook letterlijk mijn wegenmap moest hertekenen. De kempenzoon verplaatsen naar de Antwerpse binnenstad, toegeven ik heb het geprobeerd, mijn man gaf het een kans maar het bleek echter een onhaalbare kaart te zijn. De kempische grond was te sterk.

Dus kwam ik, een stadsmus uit een drukke Antwerpse binnenstad terecht in Herentals-Morkhoven, toen 1500 inwoners en één bakker en één voedingswinkel, om van een vlot openbaar vervoer nog maar te zwijgen.

Ons gezin werd al snel uitgebreid met 2 kinderen, een koningswens, door de kinderen kwam ik meer buiten in het dorp en leerde gaandeweg meer mensen kennen aan de school of tijdens een wandeling in de buurt.

Het viel voor mij op dat het in de kempen de gewoonte was om steeds iedereen te begroeten die je tegenkwam op de straat, heel raar als je uit een wereldstad komt waar je in een massa kan verdwijnen en tegen niemand iets moest zeggen als je niet wou. Alles heeft voor-en nadelen...

Onder impuls van mijn echtgenoot werd ik lid in een aantal **lokale** verenigingen om “meer mensen te leren kennen”, hij was geboren en getogen in Noorderwijk en kwam uit een grote familie en ik uit een zéér kleine en moest van hem meer mensen leren kennen. Hij werd van huis uit actief katholiek opgevoedt en nam me ook vanaf de beginperiode mee naar de kerk in Noorderwijk en Morkhoven, bij ons thuis moest nooit iets en was er geen engagement in een gemeenschap of vereniging, dit zou duidelijk vanaf nu anders worden.

De sluimerende nieuwsgierigheid voor het christelijk geloof werd bij mij door het wonen in een dorpsgemeenschap en na mijn huwelijk terug aangewakkerd. Alles heeft een doel...

Ik leerde in deze regio van Herentals sterke sociaal geëngageerde en kerkbetrokken mensen kennen die mij stimuleerde en vooral inspireerde, mensen naar wie ik opeek omwille van de taken die ze in de gemeenschap opnamen en mensen die kennis rond christelijk geloof aan mij doorgaven, mensen die met 2 voeten in het leven staan op een manier waarvoor ik veel bewondering heb.

Ik beleefde ontmoetingen waarvan ik achteraf denk dat ze niet toevallig konden zijn.

Ondertussen werd ik gevraagd om de doopcatechese in Morkhoven mee te ondersteunen.

En eens je je engageert voor één taak komt er meer... al snel werd ik lid van het parochieteam van Morkhoven. Ik leerde meer over wat liturgie eigenlijk is en

wat de waarde en het doel is van een mooie liturgie, hoe je het gaat beleven, wat zijn belangrijke onderdelen en symbolen in een spirituele ruimte. Ik kwam tot inspiratie, ik werd geraakt en ontmoette mensen die hun geloof op een andere manier beleefde, ik ging mee in het zangkoor, ging mee op bedevaart, brandde een kaars en kwam geleidelijk aan tot bidden.

En toch vond ik mijn basiskennis over het christelijk geloof nog te klein in verhouding tot de taken die ik opnam in de parochie. Ik moest voor mezelf meer weten waarover het uiteindelijk gaat, ik moest weten waar ik mee bezig was. Dit klinkt logisch en banaal maar tegelijk was het voor mij zo essentieel geworden dat het mijn doen en laten sterk beheerste.

Onder de stimulans van een aantal mensen besloot ik op zaterdag een opleiding Godsdienswetenschappen te volgen in Antwerpen.

Een ware openbaring, veel kennis en ervaringen werden uitgewisseld tussen docenten en studenten van allerlei origine en met verschillende interesses, ik las veel over de inhoudelijke aspecten en verschillende deelgebieden. Ik werd een vaste klant van de liturgische bibliotheek op het theologisch en pastoraal centrum.

Ondertussen was ik ook full time verpleegkundige, had een gezin met 2 kleine kinderen. Maar met de nodige steun van mijn echtgenoot verdiepten wij ons weekend na weekend volledig in die pastorale context, al wist ik toen nog niet waarheen dit leiden zou. Onderweg kreeg ik meer en meer ruimte voor God en na de opleiding was mijn leven anders dan daarvoor. Ik weet nu dat kenmerkend aan de kracht van het christelijk geloof is dat mensen er radicaal door veranderd worden.

Tijd brengt raad. ..

Op het einde van de opleiding godsdienswetenschappen besloot ik mijn job als hoofdverpleegkundige op te geven om mijn opleiding godsdienswetenschappen volledig af te kunnen ronden.

Door deze keuze werd ik bijna gek verklaard door mijn omgeving. De kerk is in afbouw en jij gaat je job waar je zoveel hebt voor gedaan en gestudeerd opgeven hiervoor? Onbegrijpelijk...

Mijn echtgenoot bleef mij echter steunen, hij zag wat het met mij deed...

Na de 3 jarige opleiding godsdienswetenschappen besloot ik nog 2 jaar pastoraal opleiding te volgen in het Bisdom Antwerpen. De begeleiding van de kandidaat parochieassistenten gebeurde toen zeer intens door een aantal bekwame mensen met voldoende ervaring en kennis uit het brede werkveld. Door zelfreflectie en supervisie leerde ik hier ook veel over mezelf. Soms wel best confronterend.

Tijdens de opleiding pastoraal handelen deed ik in het laatste jaar stage bij Ina Koeman in Antwerpen, zij was stadspredikant voor de protestantse kerk.

Ik deed stage in een opvangcentrum voor vrouwen zonder papieren. De confrontatie was hard, in mijn eigen stad, daar kwam ik in contact met illegaliteit, met andere culturen waar ik nooit voor heb opengestaan en van bepaalde dingen het bestaan zelf niet van af wist.

Velen uit mijn directe omgeving keurde deze stage af, negatieve ervaringen in het verleden hebben hen over multicultureel samenleven een totaal fout beeld gegeven en er is soms weinig openheid om deze visie te veranderen.

Maar ikzelf zette door. Ik wou niet in hetzelfde beeld vervallen dat zij hadden, niet vastgeraken in die enge kijk op onze veranderde samenleving.

Toegeven ik startte met een bang hartje in dat voor mij minder bekende deel van Antwerpen- noord. Maar doorheen deze stage in het vluchthuis bij vrouwen zonder papieren veranderde mijn blik op de vluchtelingenproblematiek helemaal en ik leerde wat presentie is.

Ik engageerde mij bij de vrouwen voor de lessen nederlands en kreeg veel terug van hen aan wie ik nederlandse les gaf. Ik bekeek ze al snel met andere ogen, voelde me thuis in deze hechte groep, zocht mee naar oplossingen bij alledaagse problemen en was diep getroffen door hun dankbaarheid en hartelijkheid.

Tijdens diepgaande gesprekken spraken we over alles wat voor ons in het verleden of toekomst een drempel was of kon zijn. Naast hun verhalen leek mijn angst voor hen bij aanvang van de stage zo onwezenlijk belachelijk dat ik het met grote schaamte aan hen heb opgebiecht.

Zij waren verrast maar apprecieerden mijn eerlijkheid, hierdoor namen ze me mee door dit onbekende deel in mijn eigen stad, ik ging naar de handelsstraat winkelen met hen om die angst te overwinnen en ik waande me dikwijls in één of ander zuiders land. Zij hielpen mij en ik hen. Ik ging met hen winkelen in de verschillende marrokaanse, turkse en afrikaanse winkels in Antwerpen, kwam weinig belgen daar in die wijk tegen. Ik leerde hier echter enkele belangrijke levenslessen van hen, de belangrijkste was de regel om mensen steeds te benaderen in hun waardigheid. Een belangrijk onderdeel in relaties, je kan je maar inzetten voor een ander en solidair opstellen als er respect is voor die waardigheid van anderen.

Na elke lesvoormiddag in het opvangtehuis volgde er steeds een maaltijd die de vrouwen met veel liefde voor ons klaarmaakte als teken van hun dankbaarheid. Zo werd mijn stage ook een onvergetelijke culinaire ervaring.

De 2 jarige **pastorale opleiding** was zeer sterk gericht op je diepste “zijn”. Om voor anderen te zorgen moest ik immers in de eerste plaats goed voor mezelf kunnen zorgen.

Mijn eigen diepste kern is dan ook nog steeds het uitgangspunt van waaruit ik vertrek om naar anderen toe te gaan.

Het groeien hierin en jezelf ontwikkelen moet eerst gebeuren in de opleiding en vooral de confrontatie kostte veel moeite en soms ook pijn.

Maar als ik wou groeien kon dat maar als ik zelf een bewuste keuze maakte, als ik bepaalde persoonlijke hindernissen kon overwinnen. En eerlijk, daarvoor stond ik niet altijd te trappelen. Want het veilige, bekende pad moest ik af en toe verlaten om verder te evolueren.

Na de pastorale opleiding ging ik mij halftijds engageren in het pastorale werkveld in parochies in combinatie met een fulltime job als docent verpleegkunde.

Op bepaalde momenten ervaar ik sterk de zin van mijn inzet.

En ieder moet voor zichzelf uitmaken waar hij zijn energiebron daarvoor vindt.

Voor mij is dit gegroeid naar het christelijk geloof en dat heeft mijn verdere levenskeuzes ook sterk bepaalt.

Het zijn vooral die inspirerende figuur van Jezus Christus en de mensen op mijn levenspad, die mij steeds uitnodigden om Hem te volgen in het maken van bepaalde keuzes. Het bepaalt nu nog steeds sterk de manier waarop ik met mijn omgeving en medemensen omga.

En als anderen door mijn aanwezigheid, mijn luisterend oor, mijn manier van zijn hier moed of kracht uitputten, of minder alleen zijn in een moeilijke situatie, dan is het goed.

Want de liefde die we uitstralen voor het leven en de ander is het beeld van de liefde die we krijgen van onze God. Hij was een leider in dienstbaarheid die de voeten wastte van zijn leerlingen als symbool voor wat weldra zou volgen, de gave van zijn leven zodat de anderen konden leven.

Onze godsdienst of een christelijk geloof vindt zijn reflectie voor mij in de eerste plaats in die dienstbaarheid aan de medemens. Voor anderen is dit een andere religie of filosofie, maar wat het ook is, niemand kan leven zonder een oriëntatie in zijn leven

Mijn werk en mijn leven zijn niet van elkaar gescheiden. Als mensen vragen of ik hobby's heb, zeg ik dat deze zijn ingebouwd in de rest van mijn leven en werk.

Ik heb alle kansen gekregen om het leven te leiden dat ik wilde.

Ik weet nu uit ervaring dat je moet durven kiezen in het leven en telkens opnieuw kiezen, ondanks alle tegenstand. Want wie niet durft te kiezen wordt geleefd en loopt kans om een groot deel van het doel van zijn leven te mislopen.

Bij mij heeft de ene beslissing altijd als vanzelf geleid tot het andere.

Bepaalde ontmoetingen met mensen en een openheid bij mezelf voor nieuwe dingen hebben me op andere wegen gebracht en me enorm verrijkt.

In het evangelie vond ik geleidelijk aan inspiratie voor mijn veranderde visie. En ik weet niet of ik opnieuw zou kiezen voor de manier hoe ik toen de weg gegaan ben, we leven nu eenmaal in een andere tijd, maar ik zou zeker kiezen voor een weg waar ik me verbonden weet door en met anderen, het christelijk geloof beantwoordt voor mij aan deze vereisten.

Het gevoel van verbondenheid over de verschillen van ideeën en mensen heen, heeft mij gevormd tot wie ik ben en heeft mij tot nu toe altijd al gedragen.

Ik merk dat vele mensen in vlaanderen hun maag keert bij het woord van God. Blijkbaar roept het voor hen een aantal negatieve ervaringen op uit het verleden. Het is inderdaad wel zo dat in het verleden het woord God te pas en te onpas werd gebruikt. Er werd veel over Hem gesproken maar de juiste daden bleven meestal achterwegen. Om dan nog te zwijgen over de saaie en soms wereldvreemde manier dat er over Hem gesproken is.

De taal van de godsdienst was en is nu nog soms in de liturgie geen levende taal. Dat het theologisch allemaal klopt is inderdaad belangrijk maar niet belangrijker dan het feit of de mensen het allemaal begrepen hebben of niet.

Aannemen zonder vragen te stellen, dat was vroeger de bodschap maar niet nu, en we leven in het nu.

Dus we kunnen in deze tijd maar hopen dat er een openheid voor geloof wordt gecreeërd door mensen een aantal minimale zaken te laten begrijpen.

Trachten de intresse van mensen vasthouden is al zéér moeilijk en vraagt **een inzet van iedereen** die geloof willen verkondigen, doorgeven of ervan getuigen. Ook van jullie hier. Iedereen van jullie is nodig om aan die openheid te werken door authentiek te getuigen waarom die openheid voor geloof, voor die God van Liefde en kracht, zo belangrijk is.

De stelling: “geloof zonder de werken is dood” blijft voor mij nog steeds overeind. Of zoals de zuster in mijn middelbare school steeds zei: “De hemel begint op aarde. Door aan de zijlijn te staan en te roepen bereik je niets.

En daarom vernoem ik graag de vele vrijwilligers die zich inzetten voor andere mensen, zowel voor sterke mensen als de zwakkere mensen, zij die het moeilijk hebben, leven aan de rand van de maatschappij, de zieken en de eenzame ouderen, ik kan niet genoeg waardering voor deze mensen opbrengen. Zij engageren zich in dienst van de mens, ieder op zijn eigen manier en naar zijn eigen mogelijkheden.

En daarmee is onze God meer mee gediend dan wanneer je Hem alleen maar zou kennen en vieren in de wekelijkse zondagmis.

Het is inderdaad deugddoend om te vieren in een volle kerk, maar staar je daarop niet blind! Er zijn zoveel andere manieren van kerk zijn. En ik weet als ik in een aantal plaatsen kom, en ik zie die massas mensen, dan weet ik dat

geloof meer dan ook leeft, ook onder jongeren. Je kan ze alleen niet vinden op de meest voor de hand liggende plaatsen.

Vorige week was ik mee op diocesane bedevaart van Antwerpen naar Onze-Lieve-Vrouw van Lourdes als verpleegkundige.

Het thema van de bedevaart luidde “doe alles wat Hij U zeggen zal”. Passender kan het niet zijn om te duiden wat een roeping is. Allereerst kijken en luisteren naar wat Hij mij zeggen zal, om daarna te kunnen doen als de vraag op mij afkomt.

Voor mij is dat de zorg in al zijn facetten voor elke medemens.

Want wanneer alles in je leven op wieltes loopt en je dat niet meer dan normaal vindt, wanneer je vol bent van jezelf, zal elke dwarsbalk in je leven dubbel zo hard en confronterend aankomen. Je gaat plots beseffen dat je broos en kwetsbaar bent.

Als ik innerlijke weerbaarheid en voldoende energie voor mezelf wil opbouwen dan is dankbaarheid voor die alledaagse dingen een belangrijke hoeksteen, stilstaan bij de dingen waarvan je het nut niet zag.

Ik spreek hier over weerbaarheid en energie, maar waar is die kracht van God voor mij eigenlijk te vinden?

Het was vroeger de eerste vraag in de catechismus. Waar is God?

En het antwoord luidde: “in de hemel op de aarde en op alle plaatsen”. En dat is na zoveel jaren nog steeds correct. Ik hoef niet in een kerk of kapel te zitten om Hem tegen te komen, het helpt soms wel maar het kan evengoed aan het kippenhok als ik de buurman tegenkom, bij een bezoek aan eenzame oudere of zieke mensen of wanneer ik met mijn handen in de grond ben aan het wroeten.

In Lourdes gingen we met onze zieken door de grot waar Maria verscheen aan Bernadette. De zieken raken de grot aan en kussen ze zelfs. Voor hen een symbool dat Hij de rots is waar je je leven en geloof mag op bouwen. Ook al is het door bepaalde omstandigheden in je leven soms heel moeilijk omdat te begrijpen. En toch...steeds weer laat Hij zich kennen als betrouwbaar, als een rots om op te bouwen. Hij neemt je zoals je bent en laat je nooit vallen! Dé vraag blijft echter of je er voor openstaat? Dat is altijd het begin.

Want als ikzelf al mijn vingers nodig hebt om alles goed vast te houden in mijn leven, om controle te hebben, dan is er geen plaats voor die openheid.

Als ik alles zelf in handen wil nemen omdat ik denk dat het dan goed genoeg gedaan is, als ik zelf God wil spelen over mijn gezin, mijn familie en vrienden, dan is er geen plaats voor die God.

Maar als ik mijn handen kan openmaken dan is er die ruimte, en dan kan die God ook bij mij binnen.

En toegeven, dan is een mooie sacrale ruimte dikwijls een hulp, dan geeft de aanwezigheid van mensen met wie je al zingend kan bidden je extra energie als je buiten komt.

Niemand kan op zijn eentje tot geloof kan komen. We kunnen pas geloven dankzij anderen voor ons.

Geen enkele persoonlijke religieuze overtuiging kan trouwens starten vanaf een nulpunt. Altijd is er een zekere religieuze traditie of taal nodig. Dit geldt heel zeker ook voor het christelijk geloof, dat wezenlijk een ant-woord is op een Woord van God dat ons wordt toegesproken via mensen.

We kunnen dus maar zeggen 'Ik geloof', omdat er een gemeenschap van gelovigen is van wie we het geloof hebben ontvangen.

Inzet en dienstbaarheid voor elkaar blijft voor mij de grootste energiebron. Je krijgt in dienstbaarheid veel dat niet uit jezelf komt. En daardoor kan je ook het beste van jezelf naar boven halen. Je krijgt een bepaalde innerlijke rust over jezelf en vooral energie, waardoor je weer positief en vol vertrouwen verder kan. Daarom is die God voor mij in het christelijke geloof een symbool van Liefde en levenskracht. Hij wil er 24/24h zijn voor mij, voor ons, en het kost niets. We kunnen er altijd terecht voor een extra boost van energie. Ken ik dan zelf ook geen dieptepunt?

Oh jawel, ik weet zelf heel goed wanneer ik teveel put uit mijn eigen energievoorraad voor mezelf en anderen, als ik te ver ga in mijn werk en te weinig me-time inbouw. Als ik teveel beroep doe op mijn eigen energie, dan wordt ik er soms heel moe van, "het moe" soms. En dat terwijl zijn energie altijd aanwezig is, ik kan ze opladen mits de juiste openheid en aandacht voor mezelf.

Ik krijg die kracht; om mezelf graag te zien, niet omdat ik speciaal ben maar omdat ik mezelf en anderen graag zou zien.

Ik krijg die kracht om zelf verder te groeien. Niet omwille van mijn eerdere prestaties maar omdat ik dan dichterbij de taak kom die Hij voor mij heeft voorzien.

Ik zet hierdoor stappen voor mezelf en andere mensen die het moeilijk hebben. En of die andere mensen daar nu eigenlijk die God in herkennen of niet, het maakt voor mij niet uit.

Ik zet hierdoor stappen voor mezelf en andere mensen die het moeilijk hebben. En of die andere mensen daar nu eigenlijk die God in herkennen of niet, het maakt voor mij niet uit.

Ik kom Hem daarin wel tegen. Geloven in God is dus geen kwestie van *moeten*, maar van *mogen*. Het is een persoonlijke, vrije keuze. Niemand kan je verplichten om in God te geloven.

Helaas heb ik al ondervonden dat mensen die willen werken aan zichzelf en voor anderen ook niet gespaard blijven van ontgoochelingen en tegenslagen. Ons hart staat symbool voor alle positieve krachten die in ons aanwezig zijn en waaruit we kracht putten als we het nodig hebben. Het gaat om een bewuste keuze die ik maak om die positieve krachten aan te spreken voor mezelf en voor anderen, ook al is mijn hart geen supermarkt waar je enkel positieve dingen kan

halen, want je moet altijd langs de kassa gaan en “een prijs betalen” voor goede en slechte ervaringen.

Maar vanuit het geloof weet ik me ook in die moeilijke momenten dan wel gedragen door die God van Liefde en kracht, ook als ik de grond onder mijn voeten voel wegzakken.

Kijken naar de dingen vanuit je hart heeft ook een ander effect tot gevolg dan kijken met je verstand. Vanuit het hart sta ik helemaal open voor wat er gebeurt bij de ander, met het verstand heb ik de neiging om alles op te delen in goed en slecht. Ik wil dan verklaren, de dingen uitleggen, en dat zijn twee tegenstellingen. Daarom heb ik ook zeer bewust gekozen voor parochiepastoraal en de ziekenhuispastoraal gemeden. Het zou mijn grootste valkuil zijn om pastoraal werk te mengen met mijn achtergrond van ziekenhuisverpleegkundige, ik zie dan teveel met mijn verstand terwijl dat in een aantal situaties niet nodig is.

Het hart is meer gericht op de andere. Kijken met je hart zet iets in beweging en dat is het waar het voor mij om gaat.

Moet je dan je verstand uitschakelen? Zeer zeker niet want het is een belangrijke hulp om datgene te realiseren wat door je hart is ingegeven.

Want datzelfde hart geeft je ook de mogelijkheid om mensen nabij te zijn en te troosten. En troosten is liefde voelen voor een mens die pijn heeft en dat zijn er wel heel wat in onze maatschappij van vandaag, jongeren en ouderen.

Troosten is geen evidente handeling voor vele mensen, velen hebben moeite met die emoties en vertonen dan een soort van ontwijkgedrag wat we soms fout gaan interpreteren, anderen weten dat hun nabijheid steun kan betekenen en zoeken mensen op.

Troost, het moet niet altijd met woorden zijn, het kan vele vormen aannemen, een schouder aanbieden, een traan wegnemen, een knuffel geven of je hand in die van de andere leggen...

Persoonlijk vind ik het ook zeer belangrijk dat er binnen geloof plaats is voor wat humor. Humor maakt het soms mogelijk om met een lach door het leven te gaan. Ernstige zaken blijven wel ernstig, maar verliezen zo dikwijls hun zwaarwichtigheid en de kramp die ze met zich meebrengen.

Humor laat de mens positief in het leven staan en leert mij de kunst van het relativeren in het leven van elke dag.

Het ontspant en brengt mensen soms ook dichter bij elkaar zolang het niet verandert in cynisme en sarcasme. Daar moeten we wel bedacht voor zijn.

De innerlijke vrede met onszelf, wat de vertrekbasis is om naar anderen te gaan, wordt door vele mensen soms moeizaam of niet gevonden. Ze zoeken het soms waar het niet te vinden is en de individualisering van onze samenleving stimuleert de tevredenheid van de mensen helemaal niet.

Door individueel te gaan denken vallen er ook vele mensen in onze maatschappij naast de boot en zijn er soms geen anderen als “reddingsboei” aanwezig. Moeilijke momenten in het leven we maken ze allemaal mee, ieder op zijn beurt.

Hoe zal in de toekomst voor mij een groot deel van onze Kerk er gaan uitzien? In ieder geval terug naar de basis van ons christen zijn, meer op een levensnabije manier aanwezig zijn bij mensen, een coach zijn die aanmoedigt en steunt in de plaats van een strakke leider.

En de kritiek, die er altijd zal zijn, moeten we niet negeren of opzij schuiven maar ook tot ons laten doordringen want altijd schuilt er wel een grond van waarheid in.

Vooraf zouden we ons door de kritiek en weerbarstigheid van een aantal mensen niet moeten laten ontmoedigen of verschuilen achter een pantser van verdediging. De kritiek zou een soepelheid moeten teweeg brengen met een openheid voor anderen en die geen afbreuk doet aan onze eigen visie in ons geloof en nog minder aan onze eigen persoonlijkheid als we dat geloof omzetten in daden.

Want dikwijls komen mensen niet toe aan de kern van het christelijk godsgeloof, omdat ze het christendom herleiden tot datgene wat ze zelf ervan maken.

Helemaal in de lijn van de actuele individualisering zien we hoe mensen zelf selecteren wat ze al dan niet van het christendom willen meedragen en oppikken, en dit in allerlei gestalten.

Laten we daarom opbouwend werk verrichten en een stevige basis vormen van onderuit en niet van bovenuit. Daarvoor hebben we elkaar meer dan nodig ook hier in onze regio Herentals. Niemand kan volop christen blijven zonder de beschuttende en dragende ruimte van de gemeenschap, waarin het geloof wordt gedeeld, gevierd en beleefd. De familiale verbondenheid vindt ongetwijfeld een bron in de liturgische samenkomsten en bijzonder in de viering van de eucharistie. Zonder een kerkelijke thuis dreigt het geloof al gauw te versralen en te vervagen. In deze seculiere samenleving zijn christenen meer dan ooit aangewezen op de steun van elkaar.

“Waar mensen zijn wordt gemensd”.

Altijd zijn er positieve en negatieve ervaringen als je je inzet. Niet alles kan even vlot lopen met zoveel verschillende mensen, karakters, ideeën en mogelijkheden. Maar allemaal gaan we wel voor eenzelfde doel en dat is er zijn voor elkaar, elkaar helpen waar nodig, ieder op zijn eigen manier en naar zijn eigen mogelijkheden. Geloven in elkaar want we kunnen niet zonder elkaar. Er is geen samenleven onder mensen en zeker geen vriendschap en liefde mogelijk zonder geloof en vertrouwen in elkaar.

En laat ik eindigen met een mooi citaat van *Emmett Fox*:

*Er bestaat geen moeilijkheid die niet overwonnen kan worden door liefde
Er bestaat geen ziekte die niet genezen kan worden door voldoende liefde
Geen deur die door liefde niet zal opengaan
Geen kloof die voldoende liefde niet kan overbruggen
Geen muur die voldoende liefde niet kan afbreken
En geen zonde die voldoende liefde niet kan inlossen
Het maakt niet uit hoe diep het gewortelde probleem is
Hoe hopeloos het vooruitzicht
Hoe onwarbaar de knoop
Hoe groot de fout
Voldoende liefde toelaten zal het allemaal oplossen
En als je liefde groot genoeg is, zul je de gelukkigste en machtigste persoon op aarde zijn.*

Preekstoel 24 juli 2018

Ann De Ceulaerde